

søge paa enhver mulig Maade at undgaa. Saaledes ser jeg paa den Sag. Jeg tror derfor ikke, at det for et Land som Danmark vil være gavnligt og tjenligt at følge med i den stærke Bestyttelsesudvikling, som man opviser i andre Lande. — En anden Side af Sagen er denne, at Bestyttelsen, saaledes som den bliver iværksat, medfører en almindelig Jorddyrelse af alle Produkter. Naar vi saaledes se hen til det foreliggende Lovforslag, kan man jo bevise dette ved et ganske enkelt Eksempel. Der er saaledes foreslaaet Told paa formalet Korn, og jeg gjorde i Gaar den Bemærkning, at jeg ikke fandt den høj i Forhold til, hvad man har vedtaget i den Retning i andre Lande. Men ikke desto mindre har den dog en ikke saa ringe Virkning overfor et af de mest nødvendige Fødemidler, nemlig Brødet. Naar man ser hen til, at en Told af den foreslaaede Størrelse vil bevirke en Jorddyrelse af et Rugbrød med vistnok c. 4 Ore, er det en Jorddyrelse af et Fødemiddel, som jeg mener man bør værgе sig for at komme ind paa. Lægger man dertil dette, at den foreslaaede Told paa Brønde jo ogsaa vil være medvirkende til en Jorddyrelse af Brødet, idet Bagerierne ere nogle af de største Konsumenter af Brønde, vil man heraf faa ud, at Bestyttelsen vil i ret væsentlig Grad fordyre et af de vigtigste Fødemidler, og jeg kan ikke se rettere, end at det er alt andet end i den store Befolknings Interesse. — Det ærede Medlem vilde endvidere gøre gældende, at Bestyttelsestolden satte Arbejdsgiverne i Stand til at betale deres Arbejdere bedre. Jeg vil i saa Henseende hen-vise til, hvorledes Forholdene ere i et Fag, som allerede i Øjeblikket er stærkt beskyttet, og som efter det foreliggende Lovforslag vil blive yderligere beskyttet, nemlig Væverindustrien. Trods den Bestyttelse, som finder Sted her, er det dog en Kendsgerning, at Væverne ere nogle af de Folk, som ere usleste Lønnede. Man har altsaa ikke set den

blive misforstaaet, at mine Udtalelser gjaldt den uretfærdige Fordeling af Tolden, som skulde finde Sted, idet jeg gjorde gældende, at naar det fine Arbejde er beskyttet med den samme Satz som det simple Arbejde, saa følger deraf, at det simple Arbejde kommer til at bære en forholdsvis langt haardere Told end det finere Arbejde, saa at den Bæse, som den ubemidlede Befolkning skal løbe, bliver i uforholdsmæssig Grad fordyret. Men for øvrigt tror jeg ikke, at Stomagerne her til Lands for Tiden stille sig i samme Grad som tidligere paa det Standpunkt, at de forlange deres Fag beskyttet eller vente sig den Virkning af en Bestyttelse, som de maaste tidligere have ventet. Det er mere og mere gaaet op for dette Fag saa vel som for mange andre Haandværkere, der tidligere troede, at de som Haandværkere kunde skabe sig en bedre Eksistens, naar der var en stærk Bestyttelse, end de have for Øjeblikket, at dette ikke vil blive Tilfældet, men at Resultatet snarere vil blive, at der vil opstaa Fabrikker i Faget. Og den mindre Haandværker stiller sig jo lige overfor Fabrikkerne lige saa fjendtlig som overfor Indførsel fra Udlandet. Stomagerne ere nu temmelig godt paa det rene med, at hvis man gaar videre i Bestyttelse, vil Resultatet blive, dels at de Fabrikker, som der allerede er i Skotøjsfaget, ville blive udvidede, og dels, at der rimeligvis vil blive oprettet nye Fabrikker, og derved har man ikke gavnet Stomagerens Haandværker, men tværtimod blot ført dem Konkurrenterne nærmere ind paa Livet. Og hvorledes gaar det saa med Oprettelsen af disse Fabrikker; hvad er det for Folk, der oprette dem, og hvilke Arbejdere ville finde Bestyttelse i dem? Jeg skal eksempelvis anføre, at der er flere Fabrikker i København, som have Fabrikker i Malmø, hvori de for en stor Del bestyttede danske Arbejdere. Det har næppe været de svenske Protectionisters Mening, da de